

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie ze skargi K. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 25 stycznia 2005 r., sygn. akt II Ca (...) w sprawie powództwa K. K. przeciwko (...) Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W. Inspektoratowi w B. o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 października 2005 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wniesiona przez powódkę skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 25 stycznia 2005 r. podlegała odrzuceniu z następujących przyczyn:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje kasacja (skarga kasacyjna) i dlatego wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe.

Wywód prawny we wskazanym zakresie jednak nie wyczerpuje warunku skargi z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Skarżącego obciąża bowiem – zgodnie z treścią tego przepisu – nie tylko obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było możliwe, ale także wykazanie, że nie jest możliwe. Skarżący powinien zatem wykazać, że wznowienie postępowania w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem – w świetle przepisów art. 399 - 416¹ k.p.c. - jest niedopuszczalne ze względu na rodzaj zaskarżonego orzeczenia albo zarzuty przeciwko temu orzeczeniu nie mieszczą się w podstawach skargi o wznowienie postępowania. Tylko w następstwie przeprowadzenia takiego wywodu prawnego skarżący spełni obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie tylko nie było ale nie jest możliwe.

Skarga powodów nie spełnia warunku przewidzianego w z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Ogranicza się tylko do stwierdzenia o nieprzystąpieniu kasacji ani skargi o wznowienie postępowania od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 25 stycznia 2005 r. Stwierdzenie takie nie wypełnia wspomnianego warunku skargi. Skarżąca nie wskazała ponadto przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Skarga nie spełnia zatem także wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Nie sanuje tego braku okoliczność, że przepisy prawa powołane zostały w podstawach, na których skarga została oparta (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), skoro wymagania skargi wskazane w pkt 2 i 3 art. 424⁵ § 1 k.p.c. są niezależne od siebie i spełniają, jako istotne elementy skargi, różne funkcje.

Już tylko ubocznie dodać należy, że wskazane w ramach podstawy skargi w postaci naruszenia prawa materialnego - naruszenie art. 46 ust. 1, 2 i 4 Prawa o ruchu drogowym nie może nastąpić poprzez – jak to określono w skardze – „usprawiedliwienie nieprawidłowego zatrzymania samochodu przez świadka T. Ł.”, z kolei ogólne warunki obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów nie stanowią prawa materialnego (por. orzeczenie SN z dnia 24 czerwca 1998 r., I CKN 774/97, OSNC 1999, nr 2, poz. 29), wskazywanie więc na naruszenie przepisów „ogólnych warunków” w ramach podstawy naruszenia prawa materialnego nie mogłoby odnieść skutku.

Z przytoczonych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).